

NICOLA MAY

Het winkeltje
in Cockleberry

ROMAN

Bay

Nicola May

Het winkeltje in Cockleberry Bay

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Proloog

‘Weet u wel zeker dat u de juiste persoon voor u hebt?’ Rosa zette haar felblauwe wollen muts af en krabde aan haar achterhoofd, waardoor haar donkerbruine krullen alle kanten op sprongen.

De lange, ernstig ogende notaris knikte. ‘Natuurlijk weet ik dat zeker. Bij Evans, Donald en Simpson maken we nooit fouten. U, mevrouw Larkin, bent nu de officiële eigenaresse van de Corner Shop in Cockleberry Bay.’

Hij bood de stomverbaasde vijftiwintigjarige een oud leren koffertje aan en wees naar het cijferslot op de gesp.

‘Hier. In het testament staat dat u – en alléén u – dit koffertje met de cijfers van uw geboortedatum mag openmaken.’

‘Dit is zo bizar,’ zei Rosa. ‘En waar ligt Cockleberry Bay eigenlijk precies?’

‘In Devon, kindje, in Devon.’ De notaris keek haar over de rand van zijn bril onderzoekend aan. ‘U weet toch hopelijk wel waar Devon ligt?’

‘Ik mag dan misschien een Londens accent hebben, meneer Donald, maar dat wil niet automatisch zeggen dat ik dom ben.’

‘Maakt u het koffertje dan maar snel open.’ De notaris kon van nieuwsgierigheid nog maar amper stilstaan. ‘We proberen op ons kantoor al dagen te raden wat erin zit.’

Zonder ook maar enige emotie te tonen, keek Rosa hem met haar felgroene ogen strak aan. Toen vroeg ze koeltjes: ‘Is er nog iets wat u me wilt geven?’

‘Eh, nee – maar wilt u het dan niet...?’

‘Ik moet naar mijn werk.’ Rosa trok haar muts weer over haar krullen, deed haar sjaal om en ritste haar bomberjack met bontkraag dicht. Toen stond ze op en begon ze naar de deur te lopen. ‘Erg bedankt voor uw hulp.’

Een moment later stapte ze de deur uit.

‘Nou ja! Wat onbeschoft!’ De notaris keek haar vanuit zijn kantoor in de Staple Inn na en zag dat de jonge vrouw met het koffer-tje in haar armen de ijskoude binnenplaats overstak. Vervolgens verdween ze de drukte van de Londense binnenstad in.

1

‘Dit is al de zoveelste keer dat je te laat bent, Rosa. We runnen hier een koopjeswinkel, geen liefdadigheidsinstelling.’

‘Ach, wees toch eens niet zo streng, meneer Brown. Ik ben er nu toch?’

Haar normaal gesproken zo vrolijke leidinggevende keek haar echter nog altijd woest aan.

‘Ik ben bang dat ik je zal moeten ontslaan, Rosa. Ik heb toegewijd personeel nodig en om eerlijk te zijn, denk ik dat jij geen idee hebt wat dat betekent. Ik heb je nu al vaak genoeg gewaarschuwd. Ik zal vandaag het hoofdkantoor bellen en dan wordt je laatste salaris naar je overgemaakt.’

Rosa zuchtte diep. ‘Meent u dat nou echt?’ Meneer Brown beantwoordde haar vraag niet en dus tilde ze haar koffertje van de grond. Vervolgens beet ze hem toe: ‘Als u het hoofdkantoor dan toch aan de lijn hebt, kunt u ze daar meteen vertellen dat ik eigenlijk weken geleden al met dit onnozele rotbaantje wilde stoppen.’

Toen Rosa even later thuiskwam, was haar bejaarde buurvrouw net bezig een kerstkrans op haar voordeur te hangen. Het was nog altijd ochtend.

‘Wat ben je vroeg terug, kindje.’

Bijna onverstaanbaar mompelde Rosa: ‘En Ethel Beanacre wint de prijs voor de nieuwsgierigste buurvrouw van het jaar.’

‘Wat zeg je, lieverd?’

‘Niks, Ethel, ik was gewoon tegen mezelf aan het praten.’

Toen haar buurvrouw Rosa’s koffertje zag, werd haar interesse alleen nog maar meer aangewakkerd.

‘Heb je soms een bank beroofd?’ Ethels kakelende lach deed haast denken aan die van een heks.

Rosa begon in haar tas te rommelen om haar sleutels te vinden. ‘Dat heb je goed geraden, Ethel. Maar zullen we dat wel tussen ons houden?’ Ze legde een vinger tegen haar lippen en knipoogde.

‘Ga je straks wel naar je werk?’ Het oude vrouwtje wierp haar een kritische blik toe. ‘Anders is dat hondje van je straks weer de hele ochtend aan het blaffen.’

Rosa negeerde haar opmerking en duwde de voordeur achter zich dicht, waarna ze er meteen tegenaan leunde en zich op de grond liet zakken. Een vrolijke teckel kwam keffend op haar af gerend en begroette haar door haar hele gezicht af te likken.

‘Vandaag is niet zo’n goede dag, Hot Dog,’ zei Rosa tegen hem. ‘Mama is weer eens ontslagen.’ Ze liet haar hand over zijn gladde bruine vacht glijden. ‘Maar gelukkig is niet alles verloren, want blijkbaar ben ik de nieuwe eigenaresse van een winkeltje aan de andere kant van het land. Dat is me nog eens wat, hè?’

‘Waar heb jij het nou over?’

‘Jemig, Josh, ik schrik me kapot! Wat doe jij hier?’

‘Eh, nou, ik woon hier.’ Hij gaapte. ‘Ik heb vanmorgen uitgeslapen. Gisteravond had ik een kerstborrel en die liep nogal uit de hand, zoals dat natuurlijk wel vaker gebeurt met de rugbyjongens.’ Hij lachte. ‘Dus je kunt deze maand weer je huur niet betalen? Je hebt geluk dat ik je zo aardig vind; anders had je al zeker tien keer op straat gestaan.’

Josh was zes jaar ouder dan Rosa en deed haar altijd denken aan een enorme knuffelbeer. Met zijn lange lijf, brede borstkas en sexy stoppelbaardje was hij bepaald niet onaantrekkelijk. Hij werkte in de stad en verdiende waarschijnlijk meer dan genoeg om

hier alleen te kunnen wonen. Rosa vermoedde zomaar dat hij haar hier alleen liet verblijven omdat hij graag wat gezelschap had. Zijn ruime woning aan Whitechapel Road in het oosten van de stad had hem waarschijnlijk een flinke duit gekost en Rosa betaalde hem maar vierhonderd pond huur, wat voor Londense begrippen een spotprijsje was.

Josh pakte haar arm vast en trok haar met gemak overeind. ‘Kom, dan drinken we samen een kop thee en kun je me vertellen wat er precies gebeurd is.’

Hot begon weer vrolijk te blaffen.

‘Hou op!’ riepen Rosa en Josh in koor terwijl ze samen via de eetkamer naar de keuken liepen.

Toen ze even later met twee dampende mokken aan tafel zaten, keek Rosa naar het nog altijd ongeopende koffertje dat als een ongewenste gast op tafel stond.

‘Je zult toch wel op zijn minst een vermoeden hebben van wie je het geërfd hebt?’ vroeg Josh na een lange stilte.

‘Hoe zou ik dat in vredesnaam moeten weten? Ik ben zonder ook maar één familielid opgegroeid in een opvanghuis en een handjevol pleeggezinnen. Wie zou mijn naam nou in zijn testament zetten?’

‘Sorry, Rosa. Ik wilde je niet...’

‘Ach, Josh, dat geeft toch niet. Zelfs de notaris had geen idee wie hierachter zit. Het is allemaal zo vreemd gelopen. Dit koffertje is zomaar ineens afgeleverd op zijn kantoor, samen met een envelop met mijn gegevens erin en genoeg geld om de notariskosten te betalen. Het valt me trouwens mee dat hij me überhaupt heeft weten te vinden, aangezien ik geen vast adres heb en om de paar maanden van werk wissel. Ik heb in mijn leven niks gedaan om een erfenis zoals deze te verdienen. Sterker nog, je zou eerder denken dat ik een flinke dosis slecht karma heb opgedaan door Hot te stelen.’

‘Maar je hebt met eigen ogen gezien dat zijn vorige eigenaar hem sloeg! Als je het mij vraagt, heb je hem dus eigenlijk gered

en niet gestolen.’ Josh tilde de kleine teckel op zijn schoot. ‘Arme jongen. Ik zie al helemaal voor me hoe je hem in je rugzak gestopt hebt en vervolgens bent weggerend.’ Hij lachte. ‘Volgens mij zou je trouwens best een goede aanvaller zijn. Misschien kun je wel een keertje mee naar een van mijn rugbytrainingen – we zouden iemand zoals jij goed kunnen gebruiken.’ Hij liet nog een suikerklontje in zijn thee vallen en kreunde. ‘Man, wat heb ik een kater. Maar maak dat koffertje nu maar snel open. Normaal gesproken ben je nooit zo terughoudend.’

‘Op de een of andere manier vind ik het een beetje eng.’ Hot merkte meteen dat de sfeer aan tafel omsloeg en keek Rosa nieuwsgierig aan. Toen piepte hij zachtjes.

Josh legde zijn hand op die van haar. ‘Dat is nergens voor nodig. Hot en ik zijn er allebei voor je. Doe het nou maar gewoon.’

‘Degene van wie ik dit geërfd heb, kende zelfs mijn geboortedatum. Dat is toch bizar?’ Rosa haalde diep adem en maakte toen het roestige cijferslot open.

In het koffertje zaten drie bruine enveloppen. Rosa begon ze meteen open te scheuren.

In de eerste envelop zat de eigendomsakte van het winkeltje in Cockleberry Bay, samen met een stapel papieren omtrent de belastingen en andere zaken die bij het pand kwamen kijken.

Josh nam de papieren van haar over. ‘Hier kunnen we wel iets mee. Als het goed is, staat op deze akte ook wie de vorige eigenaar is... dan is dit mysterie meteen opgelost. O.’

‘Wat is er?’

‘Op de plek van de vorige eigenaar is geen naam ingevuld. Dat is wel heel vreemd en ik vraag me af of het überhaupt legaal is, maar laten we daar voor het gemak maar wel van uitgaan. Op de belastingpapieren staat de naam Ned Myers. Dat zou de vorige eigenaar kunnen zijn, maar het zou ook kunnen dat hij de laatste huurder was. Komt zijn naam je bekend voor?’

Rosa schudde haar hoofd.

Josh nam een slokje van zijn thee. ‘Laten we dan maar snel verdergaan.’

In de tweede envelop zaten twee sleutels die aan een sleutel-hanger in de vorm van een zeester vastgemaakt waren. Er zat een briefje bij dat in een bibberig handschrift geschreven was.

Lieve Rosa,

*Vraag niet waarom je dit ontvangt,
dit is het geluk waarnaar je verlangt.*

*Laat de engelen je leiden
naar vrije en naar kalme tijden.*

*Wrijf bij aarzeling over de ster,
dat brengt je ongetwijfeld ver.*

*Ik zal altijd bij je zijn,
zelfs bij tegenspoed of pijn.*

‘Wat is dit nou weer voor onzin!’ riep ze uit.

‘Ik vind het eigenlijk wel mooi, Rosa.’

‘Ach, Josh, soms ben je ook zo’n zachtgekookt ei.’

‘En bedankt. Je zou natuurlijk ook gewoon dankbaar kunnen zijn.’

‘Luister, ik begrijp best dat ik dankbaar zou moeten zijn dat iemand tijdens zijn laatste dagen op deze aarde blijkbaar aan me gedacht heeft. Het zou alleen zomaar kunnen dat dit winkeltje een of ander rattenhol is, dus laten we voorlopig niet te hard van stapel lopen. Wie weet is het ook wel allemaal een of andere wrede grap. Dit hele verhaal klinkt gewoon veel te mooi om waar te zijn.’

‘Hoe het winkeltje er ook uitziet, feit blijft dat iemand je dit pand cadeau gedaan heeft, Rosa. Dat is toch fantastisch?’

‘Waarschijnlijk verkoop ik het toch meteen. Wat moet ik immers

met een winkel? En waarom zou iemand mij in vredesnaam iets moois cadeau willen doen?’

‘Soms snap ik echt helemaal niks van je. Hier, maak de laatste envelop nu maar open. Misschien weten we dan eindelijk aan wie je dit allemaal te danken hebt.’ Josh gaf haar de laatste envelop, die het dikst was van allemaal.

‘Jemig, moet je zien!’ Rosa hield de envelop schuin en er vielen kleine stapeltjes biljetten uit. Hot blafte enthousiast. ‘Nu kan ik eindelijk die laarzen kopen die ik al maanden op het oog heb!’ Toen er nog een in bibberig handschrift geschreven brief uit de envelop gleed, rolde ze met haar ogen. ‘Toch niet weer zo’n sentimenteel rijmpje? Lees jij het maar, Josh. Dan begin ik het geld alvast te tellen.’

‘Dat hoeft niet. Hier staat precies hoeveel er in de envelop zit.’ Josh begon de brief hardop voor te lezen.

Lieve Rosa,

Deze tweeduizend pond kun je gebruiken om naar Devon te verhuizen en een nieuw leven te beginnen. De enige voorwaarde van mijn geschenk is dat je het winkeltje in Cockleberry Bay NOOIT mag verkopen. Als het moment daar is, mag je het alleen aan iemand schenken die het in jouw ogen oprecht verdient.

‘Mijn oorspronkelijke plan kan ik dus meteen op mijn buik schrijven. Al zou de schrijver van deze brief er waarschijnlijk toch nooit achter komen als ik de boel wel meteen zou verkopen.’

Zodra die woorden over haar lippen kwamen, sprong de televisie in de keuken aan. Hot keek op, piepte even en kroop toen weg bij Josh.

‘Ben je misschien per ongeluk op de afstandsbediening gaan zitten, Josh?’ vroeg Rosa nerveus.

‘Nee, die ligt op de koelkast. Misschien is degene aan wie je deze erfenis te danken hebt wel echt bij je.’

‘Ach, hou toch op. Het leven is al moeilijk zat; ik zou niet weten waarom iemand er vrijwillig voor zou kiezen om na zijn dood als geest terug te keren. Er zal wel gewoon iets mis zijn met de bedrading van de televisie.’ Ze haalde vijfhonderd pond van een van de stapeltjes biljetten en gaf die aan Josh. ‘Hier heb je de huur van deze maand – en nog honderd pond voor al het eten dat ik de afgelopen weken uit de koelkast gestolen heb.’

Josh stopte het geld echter meteen weer terug in de envelop. ‘Hou het maar. Het is je gegund. Ik ben echt ontzettend blij voor je, Rosa. Al vind ik het wel erg jammer dat je me dus binnenkort gaat verlaten.’

‘Dat overleef je heus wel,’ zei Rosa grijnzend.

‘Ik ga je anders wel missen, gek wijf.’

‘Je bedoelt zeker dat je de beste seks die je ooit gehad hebt zult missen.’

‘Ook dat.’ Nu begon ook hij te grijnzen. ‘Zal ik anders een paar dagen met je meegaan naar Cockleberry Bay om te kijken of alles wel in de haak is? Misschien heeft die winkel niet eens stromend water. En je zult ook een appartement in het dorp moeten vinden.’

‘Nee, ik denk dat ik dit beter alleen kan doen,’ zei ze. ‘Je hebt me de afgelopen tijd al zoveel geholpen, en bovendien houdt Hot me gezelschap.’

‘Je wacht toch wel tot na de kerst?’

‘O, nee. Ik heb zo’n hekel aan de kerstdagen en bovendien zit jij waarschijnlijk toch bij je ouders. Dit lijkt me de perfecte manier om mezelf af te leiden. Ik denk dat ik vandaag mijn spullen pak en morgen vertrek. Er zal toch wel een trein naar Devon gaan?’

Josh lachte. ‘Wat ben je toch een fantastische vrouw.’

‘Dat hoop ik op een dag absoluut te worden.’ Rosa lachte.

Josh trok zijn stropdas recht. ‘Luister, ik moet nu naar mijn

werk, maar zal ik vanavond op weg naar huis iets te eten voor ons meenemen? Dan kunnen we samen je verhuizing plannen.'

'Haal maar wat fish en chips. Dat lijkt me zo vlak voor mijn vertrek naar de kust wel toepasselijk.'

Ga je mee naar Cockleberry Bay?

Het zit Rosa Larkin niet mee. Haar leven in Londen is een complete puinhoop. Als ze een vervallen winkel erft in een dorpje in Devon, denkt ze eerst aan verkopen. Het geld kan ze goed gebruiken om de boel op orde te krijgen. Helaas voor haar zit er een clause bij de erfenis waarin bepaald is dat het winkeltje niet verkocht mag worden. Ze mag het alleen nalaten aan iemand die het verdient.

Rosa besluit het een kans te geven en vertrekt met haar teckel Hot naar Devon. Ze zet alles op alles om het winkeltje in Cockleberry Bay tot een succes te maken. Maar ze kan het niet alleen. Gelukkig zijn er genoeg locals die haar een handje willen helpen... of tegenwerken.

*Nicola May stond met **Het winkeltje in Cockleberry Bay** een maand lang op nummer 1 in de Amazon Kindle Store. Het leest dan ook als de Eurostar, vol kleurrijke personages en met allerlei twists. Je leeft van begin tot eind met Rosa mee en waant je echt in Engeland. **Het winkeltje in Cockleberry Bay** is het eerste boek in de Cockleberry Bay-serie.*

